

**LLUNA ROJA:
UNA HISTÒRIA PIRATA**

CAPÍTOL 1: L'ORIGEN

Al voltant de l'any 1500, en ple segle XVI, quan la història explica que va començar l'Edat d'Or de la Pirateria, van governar els nostres mars temibles corsaris com Arudj Barbarroja. El seu nom descrivia la seva singular barba vermella. Nascut a Verbera, regió situada al nord d'Àfrica, i fill d'un terrissaire, Arudj Barbarroja va començar la seva història d'amor amb la navegació com a timoner en un humil vaixell de mercaderies. Amb els anys va aconseguir ser l'almirall del seu propi vaixell i dedicar-se a la pirateria, convertint-se en el corsari més temut d'aquells temps. Es va establir a Tunísia, on vivia amb el seu germà, Jeireddin, que va seguir els seus passos i va superar el mestre, encara que no ho fes en fama.

El pirata Jeireddin va dedicar bona part de la seva vida a perpetrar saquejos i abordatges, protagonitzant episodis de la més terrible de les pirateries. Com solien fer els pirates més poderosos, va buscar un lloc de repòs en terra i es va establir a Alger, Orà i Tànger, tres ciutats del nord d'Àfrica properes a la seva regió d'origen. Aquests llocs li servien com a punts de partida en les seves campanyes pirates. Va ser a Orà on va conèixer a la princesa Fadhila, néta de l'últim rei musulmà de Granada, Boabdil el Noi, expulsat dels territoris hispans per Fernando i Isabel, els Reis Catòlics de la poderosa Castella.

Jeireddin, a més de posseir el caràcter sanguinari del seu germà, tenia certa sensibilitat cultural i interès per les ciències i la política, característiques que li van servir per conquerir Fadhila. D'aquest amor prohibit va néixer una filla, de pell morena i cabells rogencs, d'una bellesa singular i de nom Âmar, Lluna en el seu significat àrab. La princesa Fadhila va aconseguir amagar al seu pare el naixement de la nena demanant-li mesos abans poder visitar durant una temporada el seu germà Abenalsid, que habitava a Tànger. Abenalsid era un estudiós de les ciències més avançades del món d'aquell temps, heretades de la virtut científica de l'antiga Al-Andalus. Era un home de pensament lliure i avançat per a la seva època, i tenia per debilitat la seva germana petita, pel que va acceptar amb afecte protegir del seu pare, procurant per aquest amor proscrit i pel bon naixement de la seva neboda.

Poc temps després de néixer Âmar va ser descobert l'amor de Jeireddin i Fadhila pel pare d'aquesta, nou Sultà d'Orà, i davant la condemna a mort que va dictaminar per a ambdós, van fugir a un destí desconegut i del que mai van tornar, deixant en mans del seu savi germà la criança de la nena.

CAPÍTOL 2: LA LLEGENDA DE LLUNA ROJA

Âmar va créixer, així, embolicada en estudi i disciplina, art, ciència, matemàtiques, filosofia, cultura i astronomia. En la seva adolescència ja tenia amplis coneixements sobre la navegació, un art que adorava i en el qual somiava el seu destí. Complerts divuit anys, just abans de la mort del seu oncle, va dissenyar el seu propi vaixell, una goleta de perfil excepcional i qualitats anteriorment mai vistes. Gràcies als amplis coneixements en ciència que havia acumulat va poder aplicar en el disseny avenços poc habituals de l'època, convertint la goleta en el vaixell més ràpid que mai havia solcat el Mediterrani.

Va batejar el navili amb el nom de Nahla, que significa gota d'aigua, ja que era així com un se sentia quan navegava en ell: davant la immensitat del mar, lliscava tan fàcilment que semblava desaparèixer entre les aigües com ho faria una gota. Nahla seria el seu mode de vida, ja que en haver mort el seu oncle, ser filla bastarda i procedir d'una dinastia deposada, no tenia altra opció de vida que no fos renunciar a la seva llibertat casant-se. Sense l'empara d'un tutor home que l'hi ho permetés, i difícil era trobar algú la meitat de liberal que el seu oncle, no podria continuar vivint com volia. Només li quedava l'opció d'embarcar-se en una vida totalment diferent i, sobretot, lliure de qualsevol lligam.

Gràcies a una petita dotació econòmica que li havia deixat el seu oncle d'amagat de la família, i amb ajuda d'alguns coneguts, Âmar va poder posar a punt l'embarcació per a portar-la a mar obert. I així va començar a solcar la Mediterrània, viatjant d'un costat a un altre, coneixent destinacions, ciutats i pobles: buscava dotar el seu vaixell d'una tripulació talentosa, formada a partir de les millors experiències de cada cultura, de cada poble. Va conèixer a cristians, barbarescos, cabilencs i moriscos, i a mesura que passava el temps més s'enfurismava amb les injustícies que els tirans d'aquests pobles cometien amb la seva gent.

Va decidir, després d'uns pocs anys de ser observadora de penúries i opressió, exercir la pirateria, amb l'objectiu de lluitar contra aquells tirans, contra els que aprofitaven el seu poder per humiliar i desgraciar gents senzilles i treballadores. Al cap i a la fi, l'ofici li venia de família, tenia els suficients coneixements de la mar i la navegació com per exercir-la, comptava amb el millor navili i amb grups de fidels seguidors, de pobles diferents de la Mediterrània, amb els quals havia contactat en seus viatges, i que li servien de suport en la seva nova aventura.

En pocs anys ja havia aconseguit convertir-se en tota una llegenda. Se la començava a conèixer pel sobrenom de Lluna Roja, pel seu nom àrab i pel color dels seus cabells. Però també per la manera com actuava en la seva empresa pirata. Havia perfeccionat de tal manera els seus assalts i tècniques d'abordatge, de nou utilitzant el seu talent i els seus coneixements científics, que no se li coneix un sol intent fallit. Només actuava una vegada al mes, després d'estudiar i preparar al detall cada assalt, sempre escollit, i quan hi havia lluna plena. Perpetrava abordatges a altres embarcacions de pobles tirans en els plenilunis, i assaltava ciutats aprofitant les poques llunes plenes vermelloses que es produeixen a l'any, habitualment no més de dos o tres, ja

que la llum que lluien provocaven confusió entre els sentinelles a l'hora de albirar la seva flota pirata. Els seus coneixements d'astronomia també li van proporcionar, així, un sistema d'atac imbatible.

En els poblats costaners de la Mediterrània temien les nits en les que veien aparèixer en l'horitzó una lluna plena vermellosa. Sabien de la possibilitat de ser assaltats per la temible Lluna Roja. Tan gran era la seva llegenda, tan gran la seva fama, que en aquells dies homes i dones solien recollir-se aviat, i als nens se'ls espantava amb que la pirata els raptaria si no feien bondat aquelles nits.

CAPÍTOL 3: MIRAMAR

En una petita població costanera, Miramar, coneixien bé la llegenda de la temible pirata Lluna Roja. Havia arribat com ho feien moltes altres notícies, pel petit port carregador amb què comptaven, on arribaven històries de tot tipus, reals i inventades. La gent del llogaret vivien de les càrregues i descàrregues de les embarcacions, de la pesca i del petit comerç de blat i altres tipus de gra. L'alcalde d'aquesta població era Guillem Martí.

Vivia a Miramar un jove de poc més de vint anys de figura esvelta, cabell morè, pell torrada i ulls negres. Es deia Jaume Fontcuberta i havia quedat recentment orfe de pare i mare. Com a única família li havia quedat el seu germà petit, de sis anys, Josepet. De família humil però molt estimada pels seus veïns, el jove havia treballat des dels catorze anys com a pagès a les terres del Senyoriu de l'Arquebisbe de Tarragona, en finques properes a la població de Reus. Passava llargues temporades allotjat en una casa de pagesos que es trobava en les pròpies terres de conreu, i tornava a casa sempre que tenia ocasió per veure la seva família. Amb la mort dels seus pares, Jaume s'havia vist obligat a deixar les feines del camp i tornar a Miramar per fer-se càrrec del seu germà.

Com bé dèiem, els veïns de Miramar tenien en molta estima a la família Fontcuberta, i no van dubtar a oferir ajuda a en Jaume perquè pogués tirar endavant al poble. L'alcalde no li va poder oferir un treball amb salari, però sí un sostre on habitar ell i el seu germà, la Torre dels Penyals, a canvi que exercís de guaita del poble. L'objectiu era poder preveure els atacs pirates que se succeïen cada vegada amb més assiduitat en poblacions costaneres properes.

Jaume pescava el que podia, i acceptava tota mena de petits treballs que els seus veïns li encarregaven a canvi d'unes poques monedes. Josepet i ell menjaven del que aconseguia de la mar, i estalviava tot el que podia per que el petit pogués aprendre de lletra i, així, optar a un futur millor del que ell podria arribar a tenir. No era un home culte, encara que sí llest, autodidacta i interessat en aprendre i saber de tot el que pogués. Llegia amb prou feines gràcies al seu propi esforç, però sabia que no podria saciar la seva fam de cultura i ciència. La seva obsessió era el seu germà, vivia per ell i per a ell: representava totes les oportunitats que hagués volgut per a si mateix i a les que havia hagut de renunciar.

En una nit de juliol, menys calorosa de l'habitual, en Jaume va veure aparèixer sobre el mar la lluna plena, una lluna plena que va començar a tenyir-se de roig. Sabia que havia de aguditzar la seva atenció aquella nit, doncs coneixia, com tots, la possibilitat d'un atac imminent per part de la gran pirata Lluna Roja.

CAPÍTOL 4: L'ASSALT

No li va donar temps a escapar. En Jaume havia albirat tard la flota, com tants altres guaites. Només va poder advertir al seu germà que romangués amagat a la torre, i començar a córrer cridant "Ens ataca Lluna Roja! Ens ataca Lluna Roja! ". El van fer pres abans que pogués arribar tan sols a casa de l'alcalde.

Lluna Roja portava setmanes preparant l'assalt. Havia escollit Miramar després d'interrogar a un dels seus esclaus, capturat durant la darrera contesa al port de Ciutadella de Menorca. De tots aquells presoners que feia en cada assalt solia escollir el que li semblava més llest, més culte, més líder o més valent. Eren aquells dels quals Lluna Roja en treia més informació, o almenys, la informació més fiable, suficient per poder perfeccionar la seva tècnica d'assalts. No va succeir així amb Bernat Major, un lladregot del tres al quart que passava com a petit mercader i imitava fines maneres, però que en realitat potinejava amb tot el que podia, i ratejava en els ports petites quantitats de les mercaderies que es descarregaven amb l'objectiu de fer contraban. La nit en què va ser capturat, volia aprofitar la tènue llum que hi havia al port per ratejar d'un dels carregaments nouvinguts unes ampolles de vi de Porto, una nova varietat que s'estava llaurant bona fama i de les que en podria treure unes quantes monedes. Les ampolles van acabar a Nahla, igual que ell, que va ser capturat durant l'assalt abans d'adonar-se'n què li estava passant.

En el seu interrogatori, Lluna Roja li va sostreure informació, de la bona, i de la més aviat poc fiable, pròpia d'un murri com Bernat, que era capaç de vendre la pell de la seva mare a canvi de salvar-se o aconseguir els seus objectius. El lladre li va explicar que era una sort haver estat capturat per la tripulació de la més famosa de les pirates, ja que ell mateix l'havia buscat durant mesos per unir-se a la seva flota.

"I per què creieu, insensat, que jo us voldria a la meva flota? Què podeu oferir-me? ", li va instigar malhumorada Lluna Roja. Ell, amb arrogant seguretat, li va contestar que destresa i bona voluntat. La pirata va deixar anar una riallada de menyspreu, i a punt estava de traure's de davant d'una puntada de peu a aquell infeliç quan Bernat va corregir les seves paraules i va cridar: "I el secret d'un destí al qual assaltar, ple de bones riqueses i un alcalde tirà que maltracta les pobres famílies camperoles i pescadores! ". Lluna Roja es va interessar, llavors, per aquest lloc, que Bernat coneixia per haver fet negocis en el seu petit port. El llogaret era Miramar, i seria la següent de les seves destinacions.

Així es va produir, i així també va ser com en Jaume va acabar en un celler humit, fred i ple d'altres presoners a la imponent Nahla. Feia olor de podridura, desesperació i rates. El jove mai s'havia imaginat en aquella situació: era prudent i treballador, i la seva curiositat per la cultura sempre l'havia portat a imaginar-se en llocs més triats. No creia merèixer aquell destí. Entristit i preocupat per com estaria el seu germà va passar inquiet el que quedava de nit. A l'albada, uns poca-soltes l'arrossegaven dels pèls fins a la cabina de la capitana Lluna Roja.

CAPÍTOL 5: DES DEL MAR

...

Només entrar a empentes a la cabina de la capitana, que l'esperava per a interrogar-lo, en Jaume va veure la seva silueta a contrallum. Va aclucar els ulls per poder posar cara a la fosca figura. Va veure llavors una cara d'aspecte dolç, singular. Li va sorprendre el seu llarg cabell vermellós i desordenat que portava sense recollir. Li va impactar la seva bellesa, el seu estil fi però insolent, els seus ulls brillants i el seu mig somriure burleta. Lluna Roja era una dona bella, diferent al tipus de bruixa que sempre havia imaginat, i llunyana a la imatge que s'explicava d'ella.

La pirata va agafar una vara de fusta per empènyer-lo cap a terra, amb l'objectiu de que quedés ajupit i hagués de mirar-la des d'una alçada inferior, ja que era així com vassalls i esclaus havien de mirar i dirigir-se als seus amos. Lluna Roja va començar llavors el seu interrogatori.

"Així que sou el guaita de Miramar ... un gos fidel a sou de l'alcalde ...", va dir. Abans que Jaume pogués contestar, la pirata li va fer un senyal perquè callés i va continuar. "Veureu, estic molt furiosa. Sempre aconseguixo el que em proposo, i en aquesta empresa pensava fer-me amb més mercaderies i riqueses de les que la meva tripulació m'ha portat. Béns, us recordo, que el vostre alcalde li ha robat a les gents senzilles del poble. Crec que les guarda en un lloc segur, i que els meus homes no han estat capaços de trobar-les. I crec també que vós sabeu on són", li va expressar imperativament.

Lluny de empetitir-se i fent-se fort gràcies a l'enfilall de falsedats que estava sentint, les primeres paraules que li va dir en Jaume a Lluna Roja van ser: "Senyora, esteu equivocada. El meu poble és humil i manca de grans riqueses. L'alcalde és un més entre les gents senzilles del poble. I jo sóc un guaita sense sou, un pescador i un busca vides ". La mirada segura i desafiant que li va dedicar a la capitana després de deixar anar aquestes paraules va torbar Lluna Roja, causant-li una sensació que mai abans havia experimentat amb cap presoner. Era estrany que després que un pobre desgraciat la desafies no se sentís enfurismada. Al contrari, li va provocar un somriure que va intentar amagar, i li va contestar imponent exageradament la veu: "Sou molt agosarat en creure que podeu desafiar la pirata més sanguinària i temuda de la Mediterrània. M'agradaria saber si sou així d'insensat perquè no teniu por a la mort o per imprudència ... ". Després d'una pausa tensa va continuar: "Teniu un parlar i uns modals poc corrents per a un pescador busca vides ... Crec que em servireu millor en aquesta goleta que venent-vos al mercat d'esclaus. Necessito un guaita que no m'exigeixi un sou i un busca vides que sàpiga pescar quan tingui caprici de menjar palaia", va dir Lluna Roja irònicament.

ixí va ser com en Jaume es va trobar treballant als budells de Nahla fent tot tipus d'encàrrecs d'allò més absurds i al gust capriciós de la capitana: ordenar de més a menys gastades les cartes de navegació, netejar les seves netes botes de vegades seguides, treure brillantor a les bales de pólvora dels canons, banyar el gat que hi havia a bord ... Cada vegada que en Jaume anava a la recerca de la capitana per informar-lo que havia acabat el treball

encarregat, és clar, tal i com ella li havia ordenat, la pirata li tornava a encarregar una altra estúpida tasca, improductiva i cada vegada més ràpida d'executar. Després d'una setmana des que havia arribat al vaixell, en Jaume ja es trobava cara a cara amb la seva raptora, almenys, unes deu vegades al dia.

Lluna Roja, és clar, no li encarregava aquestes tasques sense sentit, com ell creia. Aprofitava cada trobada per comprovar les reaccions de Jaume, del qual començava a estar-ne preocupadament interessada. A cada mirada i cada paraula hi buscava en ell un senyal on veure que l'interès s'havia convertit en una cosa mútua. Amb cada encàrrec que ella li feia sorgien dos, potser tres preguntes sobre qüestions banals: què li semblava això, què allò, com veia a tal o qual cosa. En Jaume sempre mostrava interès a l'hora de contestar el que pensava, i analitzava amb curiositat les reaccions de la pirata, les seves paraules, els temes dels quals li parlava. Era un pou de saviesa, i sense adonar-se'n va començar a admirar-la.

CAPÍTOL 6: ... I DES DE LA TERRA

De les nombroses curtes vegades que la capitana i en Jaume es veien al dia, van passar a tenir moltes i llargues converses. Ciències, navegació, cultura, política... Compartien la seva estima pel coneixement, fet que els va anar unint sense adonar-se'n. Dia rere dia Lluna Roja va anar transmetent més i més sobre el que sabia, mentre Jaume feia menys i menys tasques absurdes. I així va arribar el primer petó. I després en van arribar tres més. Vuit o deu al cap de pocs dies. I uns dies després el contacte natural que els arriba a dues persones abocades a ser amants.

Mai abans, ni Lluna Roja ni en Jaume, havien viscut una cosa semblant. En les seves vides passades no havien deixat espai per a l'amor. La missió llibertària d'una i la responsabilitat familiar de l'altre els havien privat, fins al moment, del que fins llavors consideraven una distracció. Els següents dies van ser els més apassionants, apassionats i passionals que un pugui arribar tan sols a imaginar a bord del vaixell pirata més cèlebre d'aquells temps.

Havien passat ja cinc setmanes des que Jaume fos capturat, cinc setmanes en les quals la seva vida havia canviat totalment de rumb. També els quefers diaris de la gran pirata havien experimentat canvis. Va començar a confiar molt més en la seva tripulació, se sentia més desperta, il·lusionada, alegre i feliç. Feia broma, era més benèvola amb els presos, se la sentia riure des de qualsevol racó del vaixell. A tothom a bord li esqueia bé aquest canvi de caràcter, i tot i tenir una actitud menys dura, no va disminuir el respecte que se li tenia, més aviat al contrari.

Lluna Roja es va adonar que la seva tripulació treballava amb més ganes. La seva història d'amor la feia feliç a ella i a la seva gent. Però, i a en Jaume? Era més feliç estant amb ella?. "Jaume, sou feliç al meu costat?", li va preguntar un dia. El jove li va contestar amb un franc somriure "Feliç sóc al vostre costat", unes paraules que van anar seguides d'un profund silenci. La pirata li va tornar a fer la mateixa pregunta el dia següent, i el següent, i l'altre. I sempre rebia la mateixa resposta: "Feliç sóc al vostre costat", i de nou un silenci al qual Lluna Roja no replicava. Ella insistia i insistia amb la seva pregunta, ja que tot i semblar sincera, amb aquesta resposta no en tenia prou. L'obsessionava veure que l'aparent felicitat que ell li mostrava no es corresponia amb la tristesa que intentava dissimular.

Un dia Lluna Roja li va tornar a formular la pregunta, i de nou en Jaume li va respondre com acostumava. Però després del silenci habitual la pirata sí va replicar: "Llavors per què teniu tristesa en els vostres ulls?", va dir. En Jaume la va mirar durant uns segons que van semblar eternals. I, finalment, li va explicar per què era feliç al seu costat però no podia desfer-se de la tristesa que l'acompanyava. Li va explicar que patia pel seu germà, pel seu petit, del qual no en sabia res. No coneixia quina havia estat la seva sort, si estava viu o mort, si algú s'ocupava d'ell. Li va dir que pensava en ell tots els dies, i que la felicitat seria completa quan s'hagués reunit amb el nen.

Lluna Roja va sospirar d'alleujament, doncs s'havia imaginat el pitjor: que

estigués ja casat i tingués cinc fills, o que realment no l'estimava com ella a ell. La capitana li va dir que no es preocupés, que anirien a buscar el petit i que podria viure amb ells a la goleta. En Jaume va negar amb el cap. "He pensat molt en això, i no crec que la pirateria sigui vida per a un nen. Ha de seguir a Miramar i llaurar-se un bon futur gràcies a l'estudi i el treball. Només jo puc fer-me càrrec d'ell perquè això succeeixi. Sóc feliç en el vostre navili però és a Miramar on hauria d'estar".

La pirata es va enfurismar i li va cridar que no pensés ni per un moment que renunciaria a ell per un mocós. És clar que no tenia res contra Josepet, ni contra cap nen, ella adorava els petits. Però li va poder la ràbia, l'egoisme i els seus forts sentiments cap a en Jaume, i es va negar tan sols a pensar en la possibilitat de renunciar al seu estimat. Tampoc va voler escoltar el jove quan li va proposar que deixés una vida tan dura com aquella i es retirés amb ells a Miramar, així podrien estar sempre junts. L'encegava l'ira de sentir aquestes paraules. Ella era Lluna Roja. Era la pirata més temuda de la Mediterrània. La capitana més valuosa. La corsària més coneguda. Tenia encara moltes aventures per viure, molts llocs on arribar, massa tirans als quals assetjar. Ella era Lluna Roja, quina insolència pensar que podria renunciar al seu destí! Li va cridar que havien acabat, és clar, i que es prendria uns dies per decidir què fer amb ell.

Els següents dies van ser freds i silenciosos per a ambdós. Ningú en el vaixell va tornar a parlar dels amants. Ell va tornar al celler fred dels presoners, sumint-se encara més en la tristesa de la qual parlaven els seus ulls, mentre ella enduria de nou el seu caràcter amb la tripulació i els esclaus.

Van passar cinc dies, amb les seves cinc nits, i per fi Lluna Roja va fer cridar en Jaume a la seva cabina. Ja estava decidit. Després de reflexionar, reflexionar i reflexionar va arribar a una conclusió: no volia prescindir-ne per tant que se l'estimava, però tant se l'estimava que no podia més que prescindir-ne. El tornaria a terra, al costat d'en Josepet.

I així ho va fer. Va desembarcar a en Jaume a Miramar, prometent amb llàgrimes als ulls que es retrobaria amb ell totes les vegades que li fos possible. Ell passava hores davant del mar, sospirant perquè cada nou dia fos el que els reunís de nou. De vegades cada sis mesos, altres vegades cada deu, venia sempre per sorpresa, però cada vegada plena de tresors i bones mercaderies per a tots els vilatans de Miramar. I sempre que tornava, mai de nit, ni amb lluna plena, ni roja, sinó quan despuntava el sol, tots els habitants del poble organitzaven una festa en el seu honor que durava tot el dia i tota la nit.

EPÍLEG

Explica la llegenda que un dia, de sobte, Lluna Roja va desaparèixer. Mai més se la va veure enclavada a la proa, dirigint la seva flota i desafiant a les tiranies del món. No es van tornar a repetir saquejos contra llogarets i ciutats costaneres en el seu nom. Mai, ningú, no va tornar a veure-la. Explica la llegenda que va desaparèixer dels mars per passar la resta de la seva vida en un petit poble anomenat Miramar amb els seus, al costat d'en Jaume, en Josepet i d'altres que van venir després, i que van deixar empremta generació rere generació fins a les que avui viuen en aquest lloc de la terra.